

DE WOLVEN BIJ HET LOKAAS.

Het is winter; de Russische winter. En de velden zijn toegedeekt met een schitterend wit laken van sneeuw.

Dan komen de wolven uit de onmetelijke wouden, om voedsel te zoeken. De honger knaagt in hun ingewanden en zij verschijnen tot in de nabijheid der dorpen. De wegen worden onveilig, en de onrust tast de dorpelingen aan.

De boer, wiens woning de uiterste wachtpost vormt van het dorp in de richting der bosschen, hoorde een nacht geleden een geschuifel, dat zijn hart sneller deed kloppen.

Hij kende dat geluid. Het was twaalf jaren geleden ook zoo geweest.

Het waren de wolven. Zij woelden den grond van den moestuin om; zij glipten in den maanhelderen nacht als schimmen over den roggeakker.

Hij hoorde op zijn legerstede hun gehuil, hun bloeddorstig gejank, en sprong overeind, het warme bed uit, toen zij, de ruige, borstelige haren overeind, langs het scheefgezakte raam schuifelden.

De moujik wekte zijn vrouw, zijn zonen, en zij verbarricadeerden de staldeuren, terwijl de paarden, razend van angst, wild opsteigerden.

De wolven waren als een georganiseerd leger; zij riepen elkander. Zij belegerden het achterhuis, en de boer werd zoo wit als de gekalkte muur, toen zij de schaapskooi binnendrongen. De wanden waren te zwak; de wolven woelden met de pooten de half vergane planken los, en toen het geblaf van den trouwen waakhond verstomde, wist de moujik wel de reden.

Des morgens gingen de wolven heen en kon de boer de schade overzien. 't Was vreeselijk; hij stortte tranen van woede. De kooi was een slachtplaats, een moordhol geworden; de wolven hadden er de zwaarste schapen uitgesleept, in een razernij van bloeddorst, en de trouwe hond lag in de bres, in het opengewoelde gat der schaapskooi, als een held, gevallen bij de verdediging....

Maar de boer wreekte zich. Hij vroeg den Starotsa, den burgemeester van het dorp, wat hij doen zou, om van de wolvenpest verlost te worden, en deze gaf den raad, een vergiftigd lokaas neer te leggen in het wijde veld.

De wolven zijn weer uit het naburige bosch gekomen, zoekend naar buit. Zij steken den neus in de vrieslucht; zij ruiken een geur als van gebraden vleesch, die hen dol maakt van begeerte, en de twee rekelwolven, hun aanvoerders, voorop, stormen zij af op den kostelijken buit.

Doch de wraak van den verbitterden moujik treft hen. De beide belhamels, die de brokken zoo gulzig naar binnen slokten. voelen een pijn, alsof er brandende vitriool in hun ingewanden wordt gegoten. Ze komen niet meer van hun plek; ze blijven waar ze zijn; ze gaan dood van het vergiftigd vleesch van het schaap, dat zij gisternacht in hun bloeddorst den strot afbeten.

Er komt onrust onder den wolventroep. Zij vermoeden verraad; zij wijken langzaam terug, met den staart tusschen de achterpooten. Zij hebben een vaag besef van een onzichtbaren vijand, tegen wien de scherpste tanden en de felste klauwen niets vermogen.

Maar de gulzigheid zal 't winnen van de voorzichtigheid. En met een razende begeerte den reuk van het gebraden vleesch opsnuivend, zullen zij straks terugkeeren: met fonkelend oog, de roode tong uit den schuimenden, grijnzenden bek hangend, om den dood te halen aan het vergiftigde lokaas.

L. P.

Naar een schilderij van G. F. Rötig.

1667